

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยสรุปผลได้ว่า

ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยในด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน มีดังต่อไปนี้คือ

1.1 ข้อบกพร่องในการพูด

นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในด้านการออกเสียงพยัญชนะท้ายมากที่สุดคือ ออกเสียงพยัญชนะท้าย - ญ เป็น - n รองลงมาคือ เปลี่ยนจากพยัญชนะท้าย - n เป็น - ญ, พยัญชนะท้าย - k เป็น - d, พยัญชนะท้าย - d เป็น - k รองลงมาคือ การออกเสียงพยัญชนะต้นมากที่สุด คือ ออกเสียงพยัญชนะต้น n - เป็น l - รองลงมาคือ พยัญชนะต้น d - เป็น t -, พยัญชนะต้น b - เป็น p - นอกจากนี้ยังมีการออกเสียงพยัญชนะต้น t - เป็น d -, พยัญชนะต้น p - เป็น b - มีบ้างเล็กน้อย ส่วนนอกจากนี้ยังมีการที่ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย ด้วย ส่วนด้านการออกเสียงสระ นักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือ ออกเสียงสระโอ เป็น สระออ รองลงมาคือออกเสียง สระแอ เป็น สระเอ นอกจากนี้ยังมีการออกเสียง สระโอะ เป็น สระโอ และออกเสียง สระออ เป็น สระโอะ อีกทั้งยังออกเสียง สระอา เป็น สระอะ

ส่วนในเรื่องของการใช้ประโยคในการพูด จากการวิจัยพบว่าข้อบกพร่องก็คือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่และความหมายในประโยค ใช้คำเกิน ขาดคำ เรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

1.2. ข้อบกพร่องในการเขียน

จากการวิจัยพบว่านักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องมากที่สุด ในการเขียนพยัญชนะต้นคือ เขียนพยัญชนะต้น ดัน ค เป็น ต รองลงมาคือ เขียนพยัญชนะต้น ต เป็น ค นอกจากนี้ยังมีการเขียนพยัญชนะต้น บ เป็น ป เขียนพยัญชนะต้น ป เป็น บ ส่วนการเขียนพยัญชนะท้ายผิดพบมากที่สุดในการใช้พยัญชนะท้าย ไม่ตรงมาตรา พบมากที่สุดคือ แม่กง เป็น แม่กน รองลงมาคือ เขียนพยัญชนะท้าย แม่กน เป็น แม่กง นอกจากนี้ยังมีการเขียนพยัญชนะท้าย ตรงมาตรา แต่ใช้รูปพยัญชนะผิด พบมากที่สุดในการเขียนพยัญชนะท้าย แม่กค ได้แก่ตัว ค จ ฉ ช ฌ ฉ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ค ฌ ท ฐ ศ ษ ส รองลงมาคือการใช้พยัญชนะท้ายซึ่งเป็นตัวสะกดในคำนี้เป็น แม่กน ได้แก่ตัว น ญ ณ ร ล พ อีกทั้งมีการใช้พยัญชนะท้ายซึ่งเป็นตัวสะกดในคำนี้เป็น แม่กบ ได้แก่ตัว บ ป พ ฟ ก และ แม่กก ได้แก่ตัว ก ข ค ฌ ส่วนข้อบกพร่องในการใช้สระ คือ นักศึกษาจีนมักเขียนสระผิดพลาด คือ จากสระเสียงสั้น เป็น สระเสียงยาว สระเสียงยาว เป็น สระเสียงสั้น สระประสม เป็น สระเดี่ยว นอกจากนี้ยังมีการเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ตกหล่น เขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์เพิ่มเติม เขียนสระผิด เขียนวรรณยุกต์ผิด เขียนตำแหน่งสระ วรรณยุกต์ผิด ตามลำดับ

ส่วนในเรื่องของการใช้ประโยคในการเขียน จากการวิจัยพบว่าข้อบกพร่องก็คือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่และความหมายในประโยค ใช้คำเกิน ขาดคำ และเรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง รวมทั้งการใช้ภาษาไม่สละสลวยด้วย

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 4 สถาบันนานาชาติชุนนาน จำนวน 23 คน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการพูด

ภาษาจีนมีพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่ใช้แตกต่างจากภาษาไทย แต่ก็มีลักษณะร่วมบางประการ ดังนั้นจึงเกิดความบกพร่องได้ในการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน ดังที่ ประพิน มโนชัยวิบูลย์ (2541, หน้า 3-4) ได้กล่าวถึงเสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีนมี 23 เสียง ซึ่งได้เขียนสัญลักษณ์ที่แทนเสียงพยัญชนะต้นเทียบกับเสียงพยัญชนะไทยพบว่าในภาษาจีนไม่มีพยัญชนะต้นที่มีอยู่ในภาษาไทยคือ พยัญชนะ ค และพยัญชนะ บ ดังนั้นเมื่อนักศึกษาจีนออกเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยจึงออกเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีน คือ เปลี่ยนเสียงพยัญชนะ ค เป็นเสียง พยัญชนะ ต และเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ บ เป็นเสียง พยัญชนะ ป แทน

จากการวิจัยในครั้งนี้ข้อบกพร่องที่พบในการใช้พยัญชนะต้นที่พบบ่อยอีกประการก็คือ การออกเสียงพยัญชนะ n - เป็นเสียงพยัญชนะ l - ทั้งนี้จากประสบการณ์การสอนในสถาบันชุนชาติ ชุนนานแห่งนี้ทราบว่า เป็นสถาบันที่มีนักศึกษาเป็นชนกลุ่มน้อยของประเทศจีน อย่างเช่น ชนชาติหยา ซนชาติไป๋ ซนชาติน่าซี เป็นต้น ซึ่งภาษาที่ใช้พูดกัน ในชนชาตินั้นเป็นภาษาจีนที่มี ลักษณะแตกต่างไปจากภาษาจีนกลางที่ใช้กันโดยทั่วไป จากการวิจัยพบว่า ปัญหาการออกเสียง ของพยัญชนะ n - เป็นเสียงพยัญชนะ l - นั้น เหตุเพราะในภาษาชนกลุ่มน้อยอย่างเช่น ในชนชาติไป๋ จะไม่มีการออกเสียงพยัญชนะต้น n - กับ l - ใช้ ดังนั้นนักศึกษาจึงแยกความแตกต่างระหว่าง หน่วยเสียง 2 เสียงนี้ยากมาก

นอกจากนี้การออกเสียงพยัญชนะท้ายผิดของนักศึกษาจีนซึ่งที่พบบ่อยที่สุดคือออกเสียง พยัญชนะท้าย - n เป็น - $ŋ$, พยัญชนะท้าย - n เป็น - $ŋ$ ซึ่งจากข้อบกพร่องที่พบนี้ ประพิน มโนมัยวิบูลย์ (2541, หน้า 6) ได้กล่าวว่า ภาษาจีนกลางมีพยัญชนะสะกดเพียง 2 เสียงเท่านั้น เทียบ ได้กับแม่กน และแม่กง ต่างจากพยัญชนะสะกดในภาษาไทยซึ่งมีด้วยกัน 8 เสียง (คำชัย ทองหล่อ, 2540 หน้า 76) โดยเฉพาะพยัญชนะสะกดแม่กน และแม่กง นักศึกษาจะออกเสียงสลับกัน คือ พยัญชนะท้ายแม่ กน ออกเสียงเป็น พยัญชนะท้ายแม่กง และ พยัญชนะท้ายแม่กง ออกเสียง เป็น พยัญชนะท้ายแม่กน ส่วนความบกพร่องของพยัญชนะท้ายอื่น ๆ ที่พบในการออกเสียง คือ พยัญชนะท้ายแม่กค, แม่กด และ แม่กบ นั้น เนื่องจากภาษาจีนมีพยัญชนะสะกดเพียง 2 เสียง ดังนั้น จึงออกเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาไทยยากมาก เพราะนักศึกษาไม่เคยชินกับการออกเสียง พยัญชนะสะกดซึ่งนอกเหนือไปจากพยัญชนะสะกดในภาษาแม่ของตน

ข้อบกพร่องของการออกเสียงสระผิดส่วนใหญ่ คือ เปลี่ยนสระเสียงสั้น เป็น สระเสียง ยาว หรือไม่ก็ เปลี่ยนเสียงจากสระเสียงยาว เป็น สระเสียงสั้น ทั้งนี้เพราะในภาษาจีนไม่มีการแยก สระเสียงสั้นกับสระเสียงยาวเหมือนกับภาษาไทย (ประพิน มโนมัยวิบูลย์, 2541 หน้า 6-8) ดังนั้น เมื่อเวลานักศึกษาออกเสียงสระจึงมีความบกพร่องเกิดขึ้น ส่วนการออกเสียงวรรณยุกต์นั้น ไม่พบข้อ บกพร่อง ทั้งนี้เพราะภาษาจีนก็เป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์คล้ายกับภาษาไทย ดังนั้น นักศึกษาจีน จึงมีข้อบกพร่องน้อยในการใช้วรรณยุกต์ภาษาไทย

ในเรื่องของการใช้ประโยคในการพูดภาษาไทยของนักศึกษาจีน แม้ว่านักศึกษาจีนจะ สามารถพูดได้ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์และสนทนาต่อเนื่องสื่อสารได้แต่ขณะเดียวกันก็ต้องมี ความจำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องรู้จักการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามกาลเทศะ และเหมาะสมกับบทบาท ทาง สังคมของผู้พูดและผู้ฟัง จึงจะนับได้ว่ามีความสามารถในการใช้อย่างแท้จริง ดังที่ ผงกาญจน์ ภู วิชาดารวรรณ์ (2538, หน้า 76) ได้กล่าวว่า การเรียนภาษาที่สองที่มีความเกี่ยวข้องกับการเรียน วัฒนธรรมของภาษานั้น ๆ แม้ว่าภาษาและวัฒนธรรมจะมีส่วนที่เป็นสากล แต่ส่วนที่เป็นลักษณะเฉพาะ

เฉพาะทางภาษาก็มีและอาจก่อให้เกิดปัญหาได้ จากการวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากคำภาษาไทยมีความหมายและรูปแบบในการใช้ต่างกัน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ผู้เรียนควรจะทราบความหมายและหน้าที่รวมทั้งรูปแบบในการใช้ให้ถูกต้อง จากข้อบกพร่องที่พบในการเรียบเรียงคำเข้าในประโยคของนักศึกษาจีนที่พบมากที่สุดคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่และความหมาย จึงทำให้ความหมายในประโยคเปลี่ยนหรือไม่ชัดเจน ทั้งนี้เพราะการสะสมคำภาษาไทยของนักศึกษาจีนยังมีไม่มากพอจึงเลือกใช้คำไม่ถูกต้องในการเรียบเรียงประโยค

สำหรับการเรียนภาษาที่สองในการใช้ภาษาด้านการพูด หวัง เฟิง (2542, หน้า 21) ได้กล่าวว่าการพูดของนักศึกษาต่างประเทศที่เรียนภาษาไทย การพูดจะต้องมีความแม่นยำและคล่องแคล่ว ทั้งนี้ได้มาจากการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จึงจะสามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้อย่างดี

จากการวิจัยในครั้งนี้ การเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาจีน ภาษาจีนซึ่งเป็นภาษาแรกย่อมมีอิทธิพลบ้างในบางประการที่ทำให้เกิดความบกพร่องในการใช้ภาษา เพราะเป็นธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาที่สองคือ ผู้เรียนมักจะคิดเทียบกับภาษาของตนเอง และได้กลายเป็นส่วนสำคัญที่ผู้เรียนใช้ในการอ้างอิง ซึ่งก็อาจเกิดความบกพร่องในการใช้ภาษาที่สองได้ จากการวิจัยพบลักษณะข้อบกพร่องในการพูดในเรื่องของการใช้คำในการออกเสียงพยัญชนะต้นของนักศึกษาจีน พบว่าในภาษาจีนมีอิทธิพลในการถ่ายทอดภาษาแรกมายังภาษาที่สอง การออกเสียงพยัญชนะ ข ลักษณะข้อบกพร่องที่พบไม่ใช่การออกเสียงเปลี่ยนไปจากเดิม แต่เป็นการออกเสียงมีลมมากกว่าปกติ ประพิน มโนมัยวิบูลย์ (2541, หน้า 3) ได้กล่าวถึง พยัญชนะ ข ในภาษาไทยเทียบได้กับเสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีน การออกเสียงจะเทียบได้กับเสียง sh ในภาษาอังกฤษ นั่นคือ เวลาออกเสียงพยัญชนะต้น ข นักศึกษาจะออกเสียงมีลมมากกว่าปกติที่พูดกัน ในภาษาไทย เหตุผลนี้ก็คือการถ่ายทอดจากภาษาแรกสู่ภาษาที่สองในการเรียนนั่นเอง ดังนั้นเมื่อเวลานักศึกษาออกเสียงพยัญชนะต้น ข ก็จะออกเสียงเหมือนกับพยัญชนะต้นภาษาจีนนั่นเอง นักศึกษาจะเปรียบเทียบหน่วยเสียงที่มีลักษณะคล้ายกับภาษาไทย แต่ไม่ออกเสียงเหมือนกับภาษาไทยแต่จะออกเสียงเหมือนกับภาษาของตน คือภาษาจีน

ส่วนลักษณะอีกประการของข้อบกพร่องที่พบในการใช้คำในภาษาพูดก็คือ นักศึกษาไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ทั้งนี้เพราะอิทธิพลของภาษาแรกคือ ภาษาจีนมีหน่วยเสียงพยัญชนะเพียง 2 เสียง ซึ่งเทียบได้กับหน่วยเสียงภาษาไทยคือ มาตรา กง กับ มาตรา กน ดังนั้นเมื่อเวลาออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ที่ไม่ใช่พยัญชนะ ง กับ น ก็จะไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายนั้น ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Dulay and Burt(1973) ว่า อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อภาษาที่สองจะเห็นได้ชัดเจนในเรื่องการออกเสียง ซึ่งพบว่า ผู้เรียนมีปัญหาการออกเสียงภาษาที่สองที่มีความแตกต่างหรือไม่มีหน่วยเสียงนี้ในภาษาแม่ ดังที่ Flynn (1984) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาที่สอง

จำเป็นจะต้องอ้างอิงและเปรียบเทียบกับภาษาแรกตลอดเวลาที่เรียน การเรียนการสอนภาษาที่สองจำเป็นจะต้องมีฐานความรู้ของภาษาแรก มีกระบวนการเรียนการสอน มีหลักสูตรและรูปแบบการสอนที่จะเน้นความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาแรกและภาษาที่สองจึงจะมีประสิทธิภาพสูงสุด

เพราะฉะนั้นในการเรียนการสอนผู้สอนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นถึงความเหมือนและความต่าง เพื่อประโยชน์ในการเรียนภาษาที่สองนั่นเอง สำหรับในเรื่องของการใช้วรรณยุกต์นั้นพบข้อบกพร่องน้อยมากทั้งนี้คงเอื้อประโยชน์จากภาษาแม่คือ ภาษาจีน ซึ่งมีการใช้วรรณยุกต์คล้ายกับภาษาไทย ถึงแม้ว่าเสียงอาจจะไม่เหมือนกันทุกประการ ซึ่งสอดคล้องกับพงศกัญจน์ ภูวิภาคารวรรธ (2538, หน้า 68) ได้กล่าวว่า สำหรับการสอนวรรณยุกต์ให้กับผู้เรียนที่พูดภาษาที่ใช้เสียงวรรณยุกต์ในการสื่อความหมายเป็นภาษาแม่อยู่แล้ว เช่น ผู้เรียนที่เป็นคนจีน การเทียบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกับภาษาแม่จะช่วยให้เห็นความเหมือนของระดับวรรณยุกต์ และทำให้ออกเสียงบางเสียงได้ง่ายขึ้น ดังนั้นนักศึกษาจึงสามารถแยกเสียงและออกเสียงคำได้อย่างถูกต้อง ส่วนพยัญชนะควบกล้ำนั้นไม่มีการพบข้อบกพร่องในการพูด เพราะนักศึกษาได้รับพื้นฐานการเรียนสอนในเรื่องพยัญชนะควบกล้ำ เพราะถือเป็นลักษณะสำคัญของภาษาไทยที่ไม่มีในภาษาจีน จากการวิจัยในครั้งนี้จะเห็นได้ว่า ภาษาจีนซึ่งไม่มีคำควบกล้ำเหมือนกับภาษาไทย จึงไม่มีอิทธิพลในการออกเสียงควบกล้ำในภาษาไทยแต่อย่างใด

ดังที่ พงศกัญจน์ ภูวิภาคารวรรธ (2538, หน้า 69) ได้กล่าวว่า การเปรียบเทียบภาษาแรกกับภาษาที่สองในการเรียนนั้น ภาษาแม่หรือภาษาแรกจะมีส่วนช่วยให้เห็นความเหมือนและความต่างของภาษาได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Flynn (1984) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาที่สองจำเป็นจะต้องมีฐานความรู้ของภาษาแรก มีกระบวนการเรียนการสอน มีหลักสูตรและรูปแบบการสอน จึงควรจะเน้นความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาแรกและภาษาที่สองจึงจะมีประสิทธิภาพ ซึ่งอิทธิพลของภาษาแรกที่มีต่อการเรียนภาษาที่สอง ผู้วิจัยเห็นว่าผู้สอนควรจะให้ความสำคัญกับภาษาแรกควบคู่กับการสอนภาษาที่สอง เพราะนอกจากจะช่วยให้ผู้สอนเห็นว่าเสียงใดมีความยากง่ายสำหรับผู้เรียนเพราะเหตุใดแล้ว ยังช่วยให้ผู้สอนแก้ไขการออกเสียงได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

นอกจากนี้งานวิจัยของ Robert L. Politzer and Arnulfo G. Ramirez (1973) ได้ศึกษาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเม็กซิกัน โดยให้นักเรียนดูภาพยนตร์เงียบแล้วเล่าเรื่องที่ตนได้ดู ผู้วิจัยบันทึกคำพูดในเครื่องบันทึกเสียง พบว่า สิ่งที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อบกพร่องในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ข้อบกพร่องที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ คือ ภาษาเม็กซิกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในการเรียนรู้ภาษาที่สอง อิทธิพลของภาษาแรกจึงมีมากในการเรียนภาษาที่สอง แต่กล่าวอีกประการ

สำหรับการอ้างอิงภาษาแรกในการเรียนรู้ภาษาที่สองก็มีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษาที่สองได้เช่นกัน

2. การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียน

ในเรื่องของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน ลักษณะของข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาจีนมีมากกว่าการพูด ทั้งนี้เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนมากกว่า จากการวิจัยในครั้งนี้ข้อบกพร่องที่พบของการใช้คำในการเขียนของนักศึกษาจีน ไม่ว่าจะเป็นการใช้พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ นักศึกษาจีนไม่สามารถแยกหน่วยเสียงได้อย่างถูกต้อง จึงเกิดความเคยชินในการออกเสียงที่ผิด ทำให้เวลาเขียนจึงผิดตามการออกเสียงนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531, หน้า 273) กล่าวว่า คำบางคำออกเสียงไม่ตรงหรือออกเสียงผิดเลยติดนิสัย เมื่อเขียนจึงเขียนผิดด้วย ส่วนการใช้พยัญชนะควบกล้ำของการใช้คำในการเขียนนั้นก็ปรากฏข้อบกพร่องบ้าง คือ เปลี่ยนจากพยัญชนะควบกล้ำ ร เป็น ล หรือ พยัญชนะควบกล้ำ ล เป็น ร ทั้งนี้เนื่องมาจากความสับสนในการออกเสียงจึงทำให้ใช้พยัญชนะควบกล้ำสลับกันพยัญชนะท้ายผิด

จากการวิจัยในครั้งนี้ลักษณะข้อบกพร่องในการใช้พยัญชนะท้ายผิดมากที่สุดก็คือ พยัญชนะท้าย ง และ พยัญชนะ น นักศึกษาจะเขียนสลับกันคือ พยัญชนะท้าย น เขียนเสียงเป็น พยัญชนะท้าย ง และ พยัญชนะท้าย ง เขียนเป็น พยัญชนะท้าย น เนื่องจากลักษณะร่วมของพยัญชนะสะกด น กับ ง คือต่างก็เป็นพยัญชนะนาสิกเหมือนกัน ดังนั้นเมื่อเวลาที่นักศึกษาออกเสียงจึงออกเสียงสลับกัน จากข้อบกพร่องที่พบในการใช้คำในการเขียน โดยเฉพาะการเขียน พยัญชนะท้าย น กับ ง ถึงแม้ว่าในภาษาจีนก็มีเสียงพยัญชนะท้าย น กับ ง ใช้ แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องในการเขียนคำที่มีพยัญชนะท้าย 2 ตัวนี้

เช่นเดียวกับข้อบกพร่องในการใช้สระในการใช้คำของการเขียนก็คงเหมือนเหตุผลที่กล่าวไว้ในข้อบกพร่องของการใช้คำในการพูดก็คือ เปลี่ยนสระเสียงสั้น เป็น สระเสียงยาว หรือไม่ก็เปลี่ยนเสียงจากสระเสียงยาว เป็น สระเสียงสั้น ทั้งนี้เพราะในภาษาจีนไม่มีการแยกสระเสียงสั้นกับสระเสียงยาวเหมือนกับภาษาไทย ดังนั้นเมื่อเวลานักศึกษาออกเสียงสระจึงมีความบกพร่องเกิดขึ้น อีกทั้งสระบางตัวออกเสียงเหมือนกัน เช่น สระเกินคือ สระ ไอ สระเอ และนักศึกษาก็จำคำที่ถูกต้องไม่ได้จึงเลือกใช้สลับกัน นอกจากนี้ยังมีการเขียนตำแหน่งของสระผิดบ้างในบ้างคำ ทั้งนี้คงเพราะความเคยชินในการเขียน และที่สำคัญภาษาไทยมีคำพ้องเสียงมาก คำไทยบางคำออกเสียงอย่างเดียวกันแต่เขียนต่างกันได้หลายรูปแบบและมีความหมายต่างกัน โอกาสที่จะเขียนผิดจึงมีมาก จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่าบางคำที่นักศึกษาจีนเขียนเป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น อาจเป็นเพราะ

ไม่ทราบว่าคุณภาษาไทยเขียนว่าอย่างไร หรือความหมายของคุณภาษาไทยว่าอย่างไร เมื่อเขียนคำที่ไม่มั่นใจ นักศึกษาจีนจึงนึกเทียบเคียงกับคำอื่น ๆ ที่เคยรู้มาแล้วหรือไม่ก็ใช้ภาษาอังกฤษเขียนแทนภาษาไทย

ส่วนในเรื่องของการใช้ประโยคในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า มีข้อบกพร่องหลายประการในการใช้ประโยคของการเขียนซึ่งลักษณะข้อบกพร่องในการเรียบเรียงคำเข้าประโยคที่พบมากที่สุดก็คือ ใช้คำไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รุ่งอรุณ ทิมขุณห์เถียร (2526) ที่ได้ศึกษาถึงลักษณะความผิดพลาดและความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยสันตคุภภาษาต่างประเทศ ซึ่งข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดก็คือการใช้คำ

ส่วนข้อบกพร่องที่พบคือทางด้านการใช้ภาษาไม่สละสลวย ทั้งนี้เนื่องมาจากการสะสมคำของนักศึกษาจีนยังมีไม่มากพอ ซึ่งภาษาไทยเราก็มีคำให้ใช้อยู่มากมาย และแต่ละคำก็มีความหมายและหน้าที่ที่ต่างกันออกไป ดังนั้นเมื่อเวลาเขียน นักศึกษาอาจเลือกใช้คำไม่ถูกต้อง อีกทั้งบางคำที่เขียนไปนั้นไม่ทราบความหมายหรือรูปแบบการเขียนของคำนั้น จึงเขียนคำไม่ถูกต้อง หรือเลือกใช้คำอื่นมาแทน ข้อสังเกตอีกประการในการใช้คำไม่ถูกต้องคือ นักศึกษาจีนมักใช้คำศัพท์ที่อยู่ในพจนานุกรมมาใช้ในการเขียนซึ่งส่วนใหญ่ก็ใช้คำถูกต้อง แต่มีบ้างบางคำที่ใช้ในการเขียนประโยคไม่ได้ เพราะในพจนานุกรมจะบอกความหมายและชนิดของคำ แต่ไม่ได้กล่าวถึงการใช้คำที่ถูกต้องในบริบทการเขียนนั่นเอง อย่างเช่น คำนวนไทยที่ปรากฏในพจนานุกรมก็มีเพียงความหมายแต่ไม่ได้กล่าวถึงการใช้ในบริบทของการเขียนว่าควรจะเขียนอย่างไรถึงจะถูกต้องและเหมาะสม

นอกจากนี้ อิทธิพลภาษาแรกก็มีส่วนในการถ่ายทอดการใช้คำในการเรียบเรียงประโยคในภาษาที่สองได้ คือ ภาษาไทยมีคำสันธานเชื่อมประโยค ซึ่งมีประธานร่วมกัน เช่น คำสันธาน กับ และ หรือ แต่ จากคำสันธานเหล่านี้ นักศึกษาจีนมักจะไม่ใช่ในการเขียนประโยค เพราะในภาษาจีน มักจะไม่ใช่คำสันธานในการเชื่อมประโยคที่ชัดเจนเหมือนกับภาษาไทย เพียงแต่ในภาษาจีนใช้วิธีซ้ำคำกริยา เช่น ภาษาไทยเขียนว่า “พวกเราซื้อหนังสือและปากกา” แต่ในภาษาจีนจะเขียนว่า “พวกเราซื้อปากกา ซื้อหนังสือ” (ประพิน มโนมัยวิบูลย์ ,2541) ซึ่งข้อบกพร่องที่พบจากประโยคนั้นนอกจากจะขาดคำเชื่อมแล้วยังใช้คำกริยาซ้ำอีกด้วย

จากข้อบกพร่องที่พบในการใช้คำของการเขียนส่วนใหญ่ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันกับข้อบกพร่องในการใช้คำของการพูดคือใช้ในการเขียนพยัญชนะต้นผิด จะเห็นได้จากอิทธิพลของภาษาแรกคือภาษาจีนที่ถ่ายทอดสู่ภาษาที่สองคือภาษาไทย ภาษาจีนไม่มีพยัญชนะต้นที่มีอยู่ในภาษาไทยคือ พยัญชนะ d - และพยัญชนะ b - ดังนั้นเมื่อออกเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยจึงออกเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีน คือ เปลี่ยนเสียงพยัญชนะ d - เป็นเสียง พยัญชนะ t -

ออกเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีน คือ เปลี่ยนเสียงพยัญชนะ d - เป็นเสียง พยัญชนะ t - และเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ b - เป็นเสียง พยัญชนะ p - และเมื่อออกเสียงผิดจึงทำให้การเขียนผิดไปด้วย จากข้อบกพร่องที่พบในการใช้คำในการเขียน โดยเฉพาะการเขียนพยัญชนะท้าย - n กับ - m ภาษาแรกไม่มีอิทธิพลในการแปลภาษา ทั้งนี้เนื่องจากในภาษาจีนก็มีพยัญชนะท้าย - n กับ - m ใช้ แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องในการเขียนคำที่มีพยัญชนะท้าย 2 ตัวนี้อยู่ดี

นอกจากนี้หน้าที่ของการเขียนคำเข้าประโยคก็ยังมีข้อบกพร่องที่พบที่เกี่ยวกับอิทธิพลภาษาแรกที่ถ่ายทอดสู่ภาษาที่สองคือ ตำแหน่งของกรรมรองกรรมตรงในประโยคภาษาจีนต่างกับประโยคภาษาไทย คือ ภาษาไทยกรรมตรงจะอยู่หน้ากรรมรอง ส่วนภาษาจีนกรรมรองจะอยู่หน้ากรรมตรงเสมอ ดังนั้นเมื่อนักศึกษาเขียนประโยคโดยมีกรรมตรงและกรรมรองในประโยค จึงเขียนประโยคเหมือนกับภาษาจีน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Veronica Gonzalez Mena Lococo (1976) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเรียนภาษาสเปนและเยอรมันของผู้พูดที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โดยวิเคราะห์จากเรียงความที่ให้เขียนแล้วหาเหตุผลของข้อบกพร่องพบว่า

ลักษณะข้อบกพร่องนั้นเกิดจากสาเหตุใหญ่ 3 ประการ คือ เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ เกิดจากภาษาที่กำลังเรียน และจากกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพราะฉะนั้นในการเรียนภาษาที่สองให้ดีนั้นควรที่จะหลุดพ้นจากภาษาที่หนึ่ง เพื่อที่จะได้มีความสามารถในการใช้สองภาษา (Bilingualism)

จากข้อบกพร่องที่พบในด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน นับได้ว่าเป็นข้อผิดพลาดที่ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เพราะจากการสื่อสารนั้นสามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้เป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าจะใช้คำและภาษาไม่สละสลวย แต่ผู้เรียนก็พยายามพูดและเขียนตามความสามารถของตนเอง ซึ่งจากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาในด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนมีประสิทธิภาพ ซึ่งถ้าได้รับการฝึกฝนทักษะทั้งสองนี้ต่อไป ก็จะสามารถพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะในการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1. ควรให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการใช้ภาษาไทยจากเจ้าของภาษาโดยตรงในทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน
2. ควรใช้ภาษาศาสตร์ในการอธิบายเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของทั้งสองภาษาคือภาษาไทยและภาษาจีนให้นักศึกษาจีนเข้าใจ

3. ควรให้นักศึกษาฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยให้มากกว่าการเรียนหลักภาษาเพื่อให้
นักศึกษาได้ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

4. ควรเน้นการฝึกพูดของนักศึกษาให้ถูกต้องเป็นอันดับแรกเพราะเป็นทักษะที่สำคัญและมี
อิทธิพลต่อการใช้ภาษาในทักษะอื่น ๆ เช่น การอ่าน และการเขียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยในเรื่องของการใช้ภาษาไทยในด้านการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนที่
เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชั้นปีอื่น

2. ควรมีการวิจัยในเรื่องของการใช้ภาษาไทยในทักษะอื่นของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย
เป็นภาษาที่สอง เช่น ทักษะการอ่าน และทักษะการฟัง

3. ควรมีการศึกษาอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อภาษาที่สองของนักศึกษาต่างประเทศที่เรียน
ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง